

מסיבת העכברים

וויליאם פוסטר 1889

"כן יקירתי. עבר כבר זמן רב מאז שערכנו מסיבה. את צודקת. ביקרנו כבר בנשף שלהם באסם התבואות

כמה פעמים והגיע הזמן להזמין אותם אלינו"
אמר מר עכבר-השדה כשטייל שלוב זרוע עם
זוגתו בשעות אחר הצהריים.

"אמרת לי לך זאת כבר כמה פעמים בעבר"
אמרה "אך לא רצית לשמוע."

"זה היה בחורף, יקירתי, והיה לי מספיק
עבודה כדי למצוא מזון לכולנו, ולא למתוח
את אמצעינו מעל המידה. אבל עכשיו יש לנו
שדה בשל של תירס, וחוץ מזה צומחים כבר
גרגירי יער ואגוזים חדשים ובאמת נוכל
להזמין אותם למסיבה."

"כדי לשלוח הזמנות כבר עכשיו?" שאלה.
"אני חושב כך. ודאגי גם שהבחור הזריז
הזה, עכבר הקציר, יביא אותן. הוא יעשה
זאת מהר ובאמינות."

"אני חושב כך. ודאגי גם שהבחור הזריז הזה,
עכבר הקציר, יביא אותן. הוא יעשה זאת מהר
ובאמינות."

"את מי כדאי להזמין?"

"ובכן" אמר מר עכבר-השדה "את הקרובים
שלנו, מר וגברת עכברי-הבית וחבריהם מאסם
התבואה. את מר אדון מרמיטה, למרות שהוא
בחור מנומנם ולא מוסיף הרבה לחברה. את
אחינו ואחיותינו, עכברי-השדה, ואת החדפים.
נוכל להשכיר את מר חולד, הכנר העיוור, את מר
צפרדע שינגן בבנג'ו, וכמה דבורים לזמזום."
"אבל יקירי, הדבורים גאות מדי ולא תרצנה
בוודאי לבוא."

"לא, הן רק עושות את עצמן כך, אבל הן תגענה
אם נבטיח להן משקה מתוק טוב."

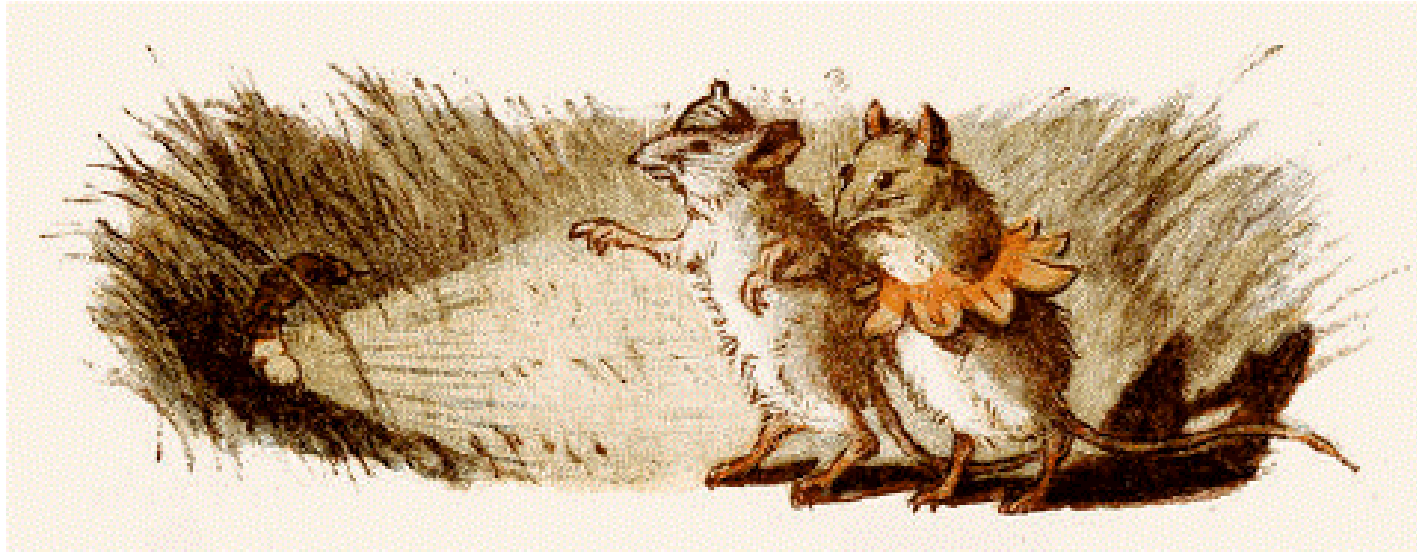
"טוב יקירי, אז סיכמנו כך." ועוד באותו הערב עכבר הקציר יצא עם הזמנות למסיבה.

באותו הערב, גברת עכברת-הבית עוד
ביקרה בגן של החווה וחזרה עמוסה
בפרחים, אצטרובלים, בלוטים ונוצות בהם
התכוונה להלביש את צאצאיה, כדי
שהמארחים יקנאו.

אף אחד מהעכברים הקטנים לא נרדם
בלילה בציפייה לערב הגדול. הם מדדו
שמלות וכובעים וצווארונים ולקח זמן רב
עד שהחליטו שהם ייצוגיים מספיק. וברגע
שהחליטו כבר ללכת למסיבה הופיע
איזשהו כלב והתחיל לרחרח אחריהם. הם
הסתתרו תחת עלים ולמרות שהוא ידע
שהם שם, החליט להניח להם ולא חיפש
יותר אלא זז הלאה, והם נשמו ברווחה.

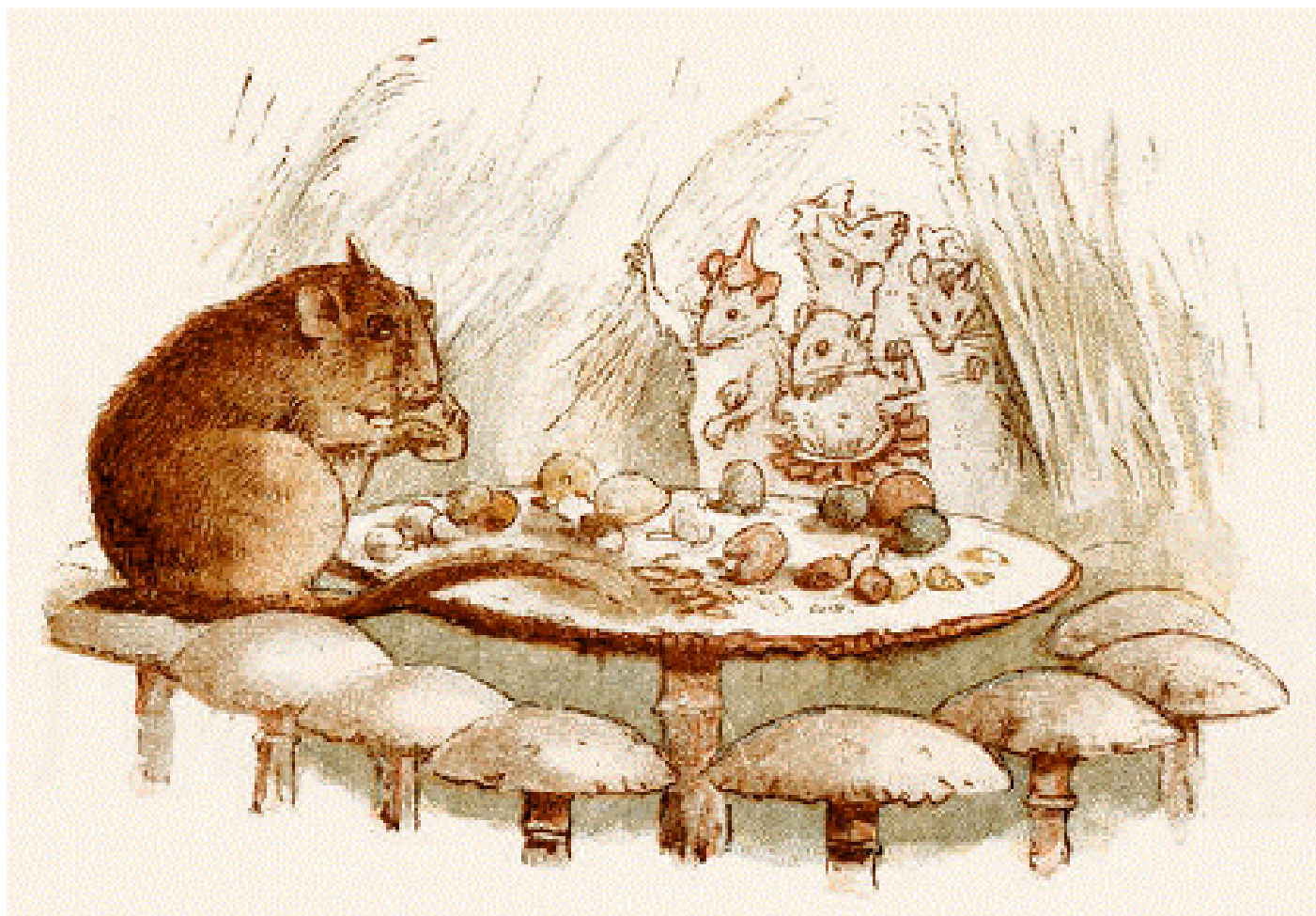

אחרי שסידרו מחדש את כל התלבושת
יצאו שוב לדרך, והגיעו בשלום עד
לאולם השמחות. את הדרך האירו להם
גחליליות שעמדו לאורך חלק מהשביל,
גם כדי למנוע תאונות וגם כדי ליפות את
הסביבה. האולם נראה יפה מאוד,
בשטח נקי סמוך לשדה התבואה,
מקושט בפרחי בר, שהריחו יפה.

מר עכבר-השדה קיבל את אורחיו
בכניסה ומיד כולם התחילו
בריקודים. החולד העיוור ניגן
בכינור, הדבורים ישבו על גבעולים
וזמזמו במרץ, והכל התנהל כשורה.
ריקוד ולס אחרי טנגו, ואחר כך
קצת ריקודי עם, כולם רקדו סביב
לאולם. יתכן ועוד לא ראיתם
עכברים רוקדים, אבל זה כי הנכם
הולכים מוקדם לישון, כמו ילדים
טובים, ואלה רוקדים דווקא בלילה.
בהפסקות בין הריקודים הוגש גם
כיבוד קל, אך כבר אחרי זמן מה
הורגש צורך במשהו ממשי יותר.
לכן האורחים הוזמנו לארוחה

וגברת עכברת-השדה יחד עם מר עכבר-הבית הובילו אותם ישר אל השולחנות.

רק הגיעו לדלת של אולם האוכל כשגברת עכברת-השדה נתנה צעקה איומה והצביע על השולחן. כולם הביטו לכוון זה לראות מה קורה, וראו את האדון מרמיטה, היושב על אחד הכיסאות וזולל בשקט וללא בושה. הוא אפילו שם את זנבו על השולחן. הוא נראה מאוד מנומנם ושמן ביותר ותוך הזלילה הפך את הכל שהיה על השולחן, שהיה קודם ערוך בקפידת יתר, עם צלחות נקיות ומנה ראשונה טעימה מול כל כסא. כן, שם הוא ישב, כמו כדור שעיר אחד גדול, רחב כמו שהוא ארוך. כשאחרים רקדו הוא פשוט התגנב לשולחן האוכל, אכל כבר כשעה וכמובן בחר מהמטעמים הטובים ביותר מכל צלחת.

גברת עכברת-השדה התרגשה מאוד, אך מאחר שהיא בעלת חינוך טוב, לא אמרה מילה רעה אלא התחילה לדאוג שאוכל נוסף יובא לשולחן, כדי שיספיק לכולם.

בסוף אמרה בכל זאת לגלגה קצת על האדון מרמיטה, ואמרה שהוא רעב תמיד, אך דבריה לא השפיעו עליו בכלל. הוא היה ישנוני ורק הביט עליה בעיניו השחורות, שנראו כמו כפתורים גדולים. אך האדון מרמיטה נשכח מהר כי כולם היו עסוקים באכילה, והיה ממה ליהנות. אגוזים חדשים, תירס ודחן, בלוטים ואצטרובלים, ואפילו קצת אפונה מתוקה שגברת עכברת-השדה השיגה, תוך סיכון ניכר, מסככת הגן של החווה. היא ראתה אותה, פרוסה לייבוש על גיליון עיתון, כשעברה בסביבה באחד הערבים.

כולם אכלו בתאבון, והצפרדע, שהגיש את האוכל, הלך סביב ודאג לכולם. בסוף מר עכבר-הבית נשא נאום קטן והודה למארחים על ההנאה הגדולה שגרמו להם, ואיחל להם בריאות וכולם הרימו כוס טל קטנה לכבוד המארחים. כולם? לאו דווקא. כי האדון מרמיטה נפל מכיסאו, ישן חזק כתוצאה של חמדנותו והיווה מראה דוחה ביותר.

איש לא שם לב עליו ומר
עכבר-השדה רצה כבר לקום
ולהודות לאורחים, כשפתאום כף
רגל שעירה, בעלת ציפורניים חדות
הופיעה באמצע האולם. שולחנות
וכיסאות התהפכו וכולם התפזרו
בהלה. היה זה רגע של אימה, אך
כל האורחים הצליחו להימלט,
מלבד האדון מרמיטה, שהיה רדום
ולא יכול היה לזוז.

מאוחר יותר, כאשר בני משפחת
עכברי-שדה העזו לחזור הביתה, ראו
שהכל שוב שקט ובטוח. הם שמחו
שהכל נגמר בטוב ושכולם ניצלו.

הם רק לא ידעו כי את האדון מרמיטה
לא יראו יותר.